

Vojtěch Šroub

PÁN KRYS

PÁN KRYS

Vojtěch Šroub

Jonathan

Jonathan se neklidně převaloval na kavalci.

Zdalo se mu, že ho pronásledují tisíce malých červených očí zářících ve tmě.

Hnaly se za ním zcela neúnavně a bez slitování. Jonathan utíkal, co mu nohy stačily, ale i tak mu co chvíli některá z krys vyrvala kus masa z kotníku či paty. Za chvíli mu jistě dojdou síly, a to bude jeho konec. Přesto se nehodlal vzdát.

Poběží tak dlouho, jak jen bude moci. Tak dlouho, než ho nemilosrdná masa chlupatých těl zavalí. Už to nebude dlouho trvat.

Nelidský řev najednou protnul okolní temnotu.

Jonathan byl opět vytržen z další noční můry. Pot mu stékal po čele a celé tělo ho svědilo z další noci na slavníku.

„Ale ne, už zase!“ Jonathan v duchu proklel celý svět. „Ta nemoc je tak strašná. Chudák matka.“

Jonathan se zvedl ze slavníku a pokusil se ve tmě zaostřit zrak. Za neutuchajícího úpění a skřeků nahmatal lucernu a zapálil oheň.

„Jonathaneeee!“ ozvalo se znovu z vedlejší místnosti, tentokrát ještě zoufaleji.

„Už jdu, matko, už jdu, vydrž chvílku.“

Jonathan přešel malou místnost, jež sloužila jako jeho dočasné útočiště, a otevřel shnilé dveře do vedlejšího pokoje. Světlo z lucerny osvítilo místnost. Stíny se začaly honit po zdech. Podél protější zdi byly umístěny dva kavalce, na kterých se choulily a třásly dvě pokroucené postavy. Na příšernou vlhkost v místnosti a nepříjemný puch si již Jonathan po třech dnech zvykl. Na nynější stav otce a matky bohužel nikoliv.

Každým dnem a každou uplynulou hodinou se jejich stav zhoršoval. Černé boláky v podpaží, na hrudi a jiných částech jejich těl již začaly mokvat a některé dokonce popraskaly. Tmavý hnis vytékající z jejich ran vyplnil místnost strašlivým oděrem. Jonathan si musel přes nos a ústa držet kus nachystané látky. Otec byl v mnohem horším stavu než Jonathanova matka. Ležel schoulený na kavalci, čelo otočené ke zdi a již jen lehce sípal.

„Ubohý otec. Naštěstí jeho utrpení brzy skončí,“ pomyslel si Jonathan. Na protějším kavalci matka zoufale křičela, co jí síly stačily.

Nezbývalo jich mnoho. Střídavě volala Jonathanovo jméno a jména všech božstev, o kterých kdy slyšela a na které si ještě vzpomněla.

Matka pocházela ze severu, proto všechno to vzývání starých bohů. V té části říše ještě lidé na takové věci věřili.

„Ne že by bohové kdy komu pomohli,“ pomyslel si trpce Jonathan. U otce měla nemoc rychlejší průběh.

„Alespoň jeden z nich má trochu štěstí,“ řekl si Jonathan, aby se ihned nad tou myšlenkou zastyděl.

Matka, zdá se, byla vůči nemoci odolnější.

„Moc mě mrzí, co vás potkalo, hned bych si to s vámi vyměnil,“ posteskl si Jonathan v duchu.

Pak vzal ze stolku hadr, namočil jej v kbelíku špinavé, zatuchlé vody a přešel k matčině posteli.

„Kdo jsi a co jsi udělal s mým malým roztomilým synkem... je mu pět let a je to nejhezčí chlapec pod sluncem. Jonathaneee!“

Jonathan jen bezmocně zavrtěl hlavou.

Pamatoval si z vyprávění od tety, že pomalá ztráta paměti a celková zmatenost nemocného jsou bohužel příznakem nemoci.

Podíval se s lítostí v očích na matku, utřel si slzu a začal jí otírat vlhkým zasmrádlým hadrem obličej.

„Matko, to jsem já, Jonathan. Dávno už mi bylo třináct. Jsi bohužel těžce nemocná a blouzníš.“

Jonathanova matka na něj vytrřestila oči. Zorničky i bělmo již měla téměř zčernalé. „Kdo jsi a kde je můj malý, krásný synek?“ obořila se na něj. „Je to ten nejhodnější chlapec pod sluncem a nemůžu ho najít, asi se někam zatoulal.“

Jonathan dokončil zběžné omytí matky. Se smutným úsměvem na tváři si pomyslel, že nikdy nebyl nejhezčí, ani nejhodnější chlapec. Za neustálého blábolení matky přešel na protější stranu místnosti, kde se choulil otec na prastarém kavalci. Hrubě sípal, co chvíli se rozkašlal a v okolí prasklých boláků se mu rozšiřovaly černé napjaté žilky. Jeho neustálý třes nešel žádným způsobem utišit.

„Snad už to nebude dlouho trvat a alespoň otci se utrpení zkrátí,“ pomyslel si Jonathan. Od strýce a tety slyšel, že přesně takto vypadá poslední stádium černého moru. Sklonil se nad třesoucím, sípajícím

otcem. Zběžně mu omyl tvář a hrud' hadrem a odešel z místnosti. Neměl už sílu se na rodiče v tomto stavu dívat. Navíc se mu do myšlenek pořád vkrádala jeho opakující se noční můra.

„Jonathane, zlatíčko, miláčku, kde jsi? Proč jsi nás opustil?“ ještě zaslechl z vedlejší místnosti. Déle se to nedalo vydržet, musel na vzduch. Jonathan zabouchl dveře a ocitl se na zápraží dvoupokojového domku kdesi v chudinských slumech Kreopole. V Černé čtvrti, jak ji obyvatelé města nazývali.

„Měli nás radši upálit. Tak jako mnoho nebožáků kolem, to by bylo alespoň malé milosrdenství,“ napadlo Jonathana stojícího na zápraží. Dýchal zhluboka, aby se zbavil pachu smrti, který prostupoval celým domem.

Bohužel, teta se strýcem v posledním záchvatu lítosti podplatili biřice Inkvizice. Ti je tedy odvezli k jednomu z mála ještě stojících domků v Černé čtvrti. V domě pohodili nevybíravě matku s otcem na kavalce a Jonathana zanechali v místnosti s nimi. Při odchodu se jeden z nich otočil na Jonathana.

„Kdybys je oba podřízl, kluku, prokážeš jim tím velkou službu. Střep z okna by mohl posloužit.“ Ozbrojencův úsměv se roztáhl a ukázal Jonathanovi řadu prohnílych zubů. „Za normálních okolností bychom vás upálili i s domkem stejně jako ostatní nakažené. Tvá tetička se strýcem měli ale jiný názor. Jestli vám tím prokázali službu, to si nejsem jist. Mně to ale vlastně může být jedno. Díky jejich úplatku máme teď tady s tlusťochem tolik tolarů, že si můžeme na týden zalézt do bordelu a jen si užívat.“ Úsměv z jeho tváře najednou zmizel.

Bířic vrhl na Jonathana nevraživý pohled, jako by se rozmýšlel, co udělá dál. Nakonec ale jen pokrčil rameny a podal Jonathanovi lucernu se sirkami v malé krabičce. „Tady máš, kluku. Kdybys chtěl rodičům nebo i sobě zkrátit utrpení,“ poté se otočil a nasměroval tlustého kumpána ke kočáru Inkvizice před domkem. Ani jeden z nich se už neohlédl.

„Proč utrácet v bordelu. Obviníme radši zas nějakou čubku z Animalismu a do žádného nemusíme. Zbude tak víc prachů na chlast. No ne, Gustave?“ zaslechl ještě Jonathan hrubý hlas z kozlíku kočáru, než se čtyřspřeží rozjelo a zmizelo po zablácené cestě směrem k černé bráně.

Černá smrt či černá nemoc, jak byla tato zhouba Kreopole a Jonathanovy rodiny nazývána, se objevila zhruba před dvěma léty. Za tu dobu stihla pokosit zhruba desetinu obyvatel města. Téměř dvacet pět tisíc lidí skonalo hrozným způsobem. Z neznámého důvodu trpěli hlavně chudší čtvrtě Kreopole, slumy a dělnické části města. Lepší čtvrti a okolí paláce se nemoc vyhýbala. Obecně se věřilo, že jde o výtvor nebo nákazu šířenou někým z řad Animalitiků či Insektidů. Inkvizice kohokoliv, o kom měla podezření z animalismu, odvážela ihned do Bílého domu. Po zatčených se obvykle slehla zem. Nikdo nekladl otázky, nikdo z měšťanů se neodvážil vzdorovat. Dlouhé trpění těchto „nadaných“ ve městě přerostlo po celé Kreopoli v nenávist a pogromy.

Každé odpoledne bylo na hlavním náměstí městskými vyvolávači provoláváno, kdo za nemoc může. Šíří ji Animalitici společně s Insektidy. Herbalisté v žádném případě za šíření nemohou. Žádné restriktce se jich týkat nebudou a občané by je měli mít stále v úctě. Kdosi z davu při jednom z těchto vystoupení prohlásil „To se mi nějak nezdá. Všichni ví, že Herbalisté jsou pověstní experimenty ve svých palácových laboratořích? Možná se jim jen jeden z jejich experimentů nepovedl. Možná chtěli vyrobit lék na potenci pro císaře a zatím stvořily něco strašného.“ Dav se nervózně zasmál. „Proč by měli být Herbalisté z vyšetřování vyjmuti? Nebude to náhodou tím, že si Monarcha drží jako kurvu Megan, hlavní říšskou herbalistku a taky celý kontingent Herbalistů?!“ pokračoval hlas.

Cosi davem zašumělo. Jonathanovi, který toho poledne pozoroval scénu ze střechy domu, najednou přišlo, jako by celý dav ožil. Zničehonic se celý dav otřásl strachem a jako na povel rozestoupil. Ve svém středu zanechal osamoceného chytráka.

„Co se děje, lidi, vždyť mám pravdu. Univerzita v Marienbergu učí, že veškeré nemoci se dají léčit...“ Muž najednou dostal velkým obuškem přes hlavu a sesunul se k zemi. Dva z příslušníků Inkvizice se nad ním s úsměvy sklonili. „Neví kdy držet pusy,“ pronesl jeden.

„Však on se chování v Bílém domě naučí,“ pronesl druhý. Pak ho každý z jedné strany popadl za podpaží a táhli muže směrem k vedlejší uličce. Tam již čekal kočár s vozkou v bílém a čtyřspřežím.

„Takže jak jsem říkal,“ začal opět vyřvávat do naprostého ticha vyvolávač. „Jakýkoliv Animalitik či Insektid musí být neprodleně nahlášen. Jakékoliv projevy animalismu nesmí být trpěny.“

Neuposlechnutí, napomáhání nebo dokonce spolupráce se rovná pohovoru s Inkvizicí. Tak pravil Císař Alfred II.“

Jonathan pozoroval lucernu ve své ruce a přemítal, proč si vzpomněl zrovna na tuto událost. Možná proto, že mu odjíždějící biřici nápadně připomněli ty dva z náměstí. Věděl ale, že je to nesmysl. Biřici vždy pracovali po dvou. Celá Kreopole jimi byla prolezlá tak jako černý mor v těle svých obětí. Ve většině případů šlo o tupého svalnatce a „mozek“, jak je lidé nazývali za jejich zády, i když pokaždé raději šeptem. Jonathan od strýce ale věděl, že to není zcela pravda. Inkvizice si vybírala do svých řad na mnohem složitějších základech. To ale teď nebylo podstatné.

Jonathan vzpomínal na předchozí události, zatímco stál na zápraží domku a koukal na pobořené a ohořelé ruiny ostatních domků Černé čtvrti. Matka v domě ještě křičela, ale po chvíli zvuky ustaly. „Nejspíše jí vyschlo v hrdle“ politoval ji v duchu Jonathan. Zpět do domu se ale neodvážil, a tak stál sám na zápraží v ranním tichu a přemítal. Přemítal o posledních dnech, a hlavně jednom nedávném večeru.

„Svinská tetička se strýcem, ať je tisíckrát zatracena,“ pomyslel si Jonathan, jako již mnohokrát za poslední tři dny. Moc dobře věděl, že otce s matkou Inkvizicí udala. Před čtyřmi dny ji slyšel odejít v noci z domu. Tentokrát se nespokojil s vysvětlením, že chodí do Pochmurného Kostela na noční mše. Jonathan nemohl toho večera zamhouřit oka, a navíc byl zvědavý. Chlapci ve třídě kdysi vyprávěli

hrůzné zkazky o nočních mších, které zaslechli doma od rodičů. Tuto noc se Jonathan rozhodl tetičku sledovat. „Člověk se musí nějak zabavit,“ pomyslel si.

Půl hodiny poté, co tetička odešla, Jonathan vstal. Rychle se oblékl a vyrazil ze svého pokoje. Tiše se propíjžil kolem místnosti, kde spal otec s matkou, zběžně nakoukl do vedlejší, kde spal chrápající strýc, a v tichosti vyšel ven, na zápraží domu. Z jakéhosi důvodu se Jonathan dokázal pohybovat velice tiše. Tento talent měl již od útlého věku, ale nikdy tomu nepřikládal žádnou váhu. Později s nástupem do školy, nicméně zjistil, že zcela normální to není. Hluk, který byli ostatní chlapani schopni stvořit ve škole, útočil na všechny jeho smysly.

Potichu zavřel vchodové dveře a rozhlédl se na zápraží. Silně pršelo a kočičí hlavy na ulici smáčely kapky deště. Širokou ulici od tetina domku k Hlavnímu náměstí osvětlovaly zapálené lucerny. V dálce svítila silueta Pochmurného kostela. Vedlejší ulice ale nebyla dlážděná, sem tam v ní hořela louč, ale mnohem více se nořila do tmy.

„Sakra, sakra,“ zaklel Jonathan, „zrovna dnešní večer musí pršet.“ Sundal si boty, schoval je za lavici a rozeběhl se do vedlejší ulice. Snažil se držet ve skrytu pokřivených domů a domků. Doufal jen, že nebude spatřen opilcem vracejícím se z nočního tahu, běhnou přivírající okenice či nějakým žebrákem. Městské hlídky se nebál, ti si nebudou špinit své naleštěné boty jinde než v dlážděných ulicích, nicméně i tak si nepřál být spatřen. Přeci jen, kluk běžící po půlnoci městem by mohl přitáhnout nevíтанou pozornost. Dnešní noc byla ovšem k Jonathanovi přívětivá.

Ke svému překvapení nenarazil na žádného opilce. Asi již spali. Možná ale také byli okradeni či přinejmenším zmláceni ve vedlejších uličkách. Vyčerpané běhny již nejspíš spaly po náročné šichtě a žebráci zalezli do svých hadrových příbytků, kanálů a výklenků. Jonathan proběhl ulicí, zatočil doleva a začal směřovat k Hlavnímu náměstí a Pochmurnému kostelu, jenž byl jeho dominantou. Občas Jonathanovi pod nohama proběhla krysa směřující z jednoho brlohu do druhého, ale toho si nevnímal. Krysy bylo v Kreopoli bezpočet a nedalo se jim vyhnout. Dokonce ani v Lepší čtvrti nebo kolem paláce. Sem tam zaslechl zamňoukání ze střech, vedlejších uliček či zápraží domů. Okolní zvuky ohlašovaly boj o přežití odvěkých nepřátel, ostatně, jako každou noc.

Krysy postupně zamořovaly město, co si Jonathan pamatoval, a tak mnoho rodin vlastnilo jednu či více koček. Dá-li se ovšem o kočkách uvažovat v rozměru vlastnictví. Jonathan kočky rád neměl. „Malé, namyšlené, chlupaté koule s drápy,“ pomyslel si, rychle se pohybující noční ulicí.

Proslýchalo se, že i Monarcha Alfred II. má plný palác koček, ale to mohlo být Jonathanovi jedno. Měl jiný cíl než přemítat o vztahu jediného vládce města, „úchylného tyrana“, jak ho kdysi slyšel otce nazvat, a koček. Navíc co se dělo v paláci, bylo pro Jonathane vzdálené asi tak, jako měsíc, který právě osvětloval temné uličky.

Po krátkém nočním běhu dorazil ke svému cíli. Před Jonathanem se nacházelo Hlavní náměstí s velkým kostelem uprostřed. Pravá strana kostela právě procházela nákladnou, složitou rekonstrukcí, a tak byla pokryta dřevěným lešením. Jonathan přeběhl na druhou stranu

uličky. Očistil si lehce chodidla od bláta a vyskočil na dřevěný okap třípatrového domu, jehož průčelí směřovalo směrem na náměstí.

Po krátkém šplhání se dostal na střechu, kde se příkrčil ve stínu komína, a chvíli pozoroval náměstí. Po náměstí tu a tam procházely skupinky Městské hlídky. Strážníci se bavili stejně jako každou noc. Šikanovali opilce, flirtovali s hloučkem běhen na ulici a dojednávávali budoucí slevy či jen tak postávali v závětrí.

„Běhny,“ pomyslel si Jonathan. Jiné slovo pro lehké ženy před rodiči použít nemohl, ale každý věděl, co jsou zač. Na náměstí měl také jeden z Herbalistů rozložený svůj stánek. Zboží vystavené na stole vychvaloval očividně ze všech sil. Co ale vyřvával do noci, Jonathan přes hluk okolních hospod, deště a mňoukání koček neslyšel. Nejspíš nabízel kolemjdoucím opilcům lék na ranní kocovinu.

Pár měšťanů se trousilo do kostela na noční mši a Kožený zvon začal pomalu odbíjet druhou hodinu ranní.

Kožení zvon, jak se učili ve škole, byl ušit z tisíců kůží obyvatel Marienbergu. Pocházel z dob, kdy byl Marienberg s Kreopolí ve válce.

Monarchův praděd nechal zvon zhotovit po válce s Marienbergem. Jako důkaz vítězství a porobení městského státu. Většinu tamní vládnoucí třídy a inteligence nechal v Kreopoli na náměstí před tisíci diváky stáhnout za živa z kůže. Někteří ze starých obyvatel Kreopole si na to ještě pamatovali. Jonathan ale nikdy

nepotkal nikoho, kdo by o tom chtěl více mluvit. Po vysušení byli stažené kůže nataženy na obří zvon, který byl speciálně pro tuto příležitost odlit. Říkalo se, že mniši z Pochmurného kostela pomazávají každý den zvon tinkturou. Směs byla údajně vytvořena za Monarchova děda spolkem herbalistů, aby se zvon nezačal rozkládat.

„No, ve dne má zvon béžový odstín s viditelnou žilnatou strukturou. Na náměstí se stále konají veřejné popravy, tak kdo ví, co je na tom pravdy,“ dozvěděl se Jonathan jednoho večera od strýce.

Nicméně faktem bylo, že každý den čtyři mniši rozháněli havrany a jiné ptactvo, které se moc přiblížilo ke věži se zvonem. Také byla pravda, že zvon pravidelně odbíjel svým typickým nechutným zvukem. Asi jako když matka rozklepávala maso k večeři.

Jonathan ještě jednou přehlédl náměstí a když se ujistil že mu nehrozí prozrazení, rozeběhl se ze skrytu komína. Přeskočil přes tři střechy vedlejších domů, na čtvrté zatočil doleva a s rozběhem skočil na kostelní lešení. Celá akce mu nezabrala více než půl minuty. S hlubokými nádechy a výdechy se přikrčil na lešení a pozoroval náměstí a okolí. Ve zvuku odbíjejícího zvonu zanikl veškerý hluk, který mohl způsobit. Náhodně stočené oko nechtěného svědka by ale mohlo být problémem. Jonathan napočítal do deseti. Zvon mezitím přestal odbíjet. Žádný z měšťanů na náměstí neburcoval strážce, Jonathan se tedy po čtyřech přesunul k nejbližší vitráži a nakouknul dovnitř.

„Věřící fanatici“, jak je občas nazýval Jonathanův otec, již byli shromážděni a rozmístěni po karmínovém koberci. Kobercem byla potažena celá hlavní loď kostela a celý interiér byl velice zdobný. Zlaté sošky, sametové závěsy, drahá kadidla a mnohem více. Jonathana ale, více než krásný vnitřek kostela, zajímali shromáždění „fanatici“. Jejich čela byla opřená o zem a ruce natažené v prosebném gestu směrem k oltáři. Jonathan napočítal zhruba padesát věřících. Tetička byla jistě někde mezi nimi. Hlavní klerik v bohaté róbě stál před oltářem a pomalu recitoval svoji litanii. Ta však byla tlumena venkovním hlukem z náměstí a tloušťkou vitráže, takže k Jonathanovi žádný zvuk nepronikl. Novici řádu mezitím chodili mezi prosebníky a žehnali jim.

Jonathan se vydržel na představení dívat asi pět minut. Když už si říkal, že víc z dnešní noci nezíská, zklamán že nespatriil žádná zvěrstva, ještě jednou skrze vitráž nahlédl do kostela. Celým tělem mu najednou projel chlad a nečekaný hnus. Zpoza oltáře k hlavnímu klerikovi přistoupily dvě vysoké postavy v bílých hábitech Inkvizice a chvíli s ním rozmlouvaly. Klerik se poté rozhlédl po prosebnících, mávl na jednoho z noviců a něco vykřikl. Mladý novic jednoho z prosebníků zvedl za loket a pokynul směrem k oltáři. Dle chůze, ženská postava se přesunula skrze ostatní prosebníky k hlavnímu klerikovi a dvěma Inkvizitorům. Uklonila se a poté si stáhla kápi z čela a na trojici se usmála.

K Jonathanově překvapení poznal svou tetu. Žena odešla s Inkvizitory do zákristie a Jonathan je už nespatriil. Později, když se

vrátil domů, vrtalo mu hlavou, o co šlo. Rozhodl se, že musí zjistit více. Další noční výprava ale nebyla Jonathanovi dopřána.

Ještě toho rána si Inkvizice přijela pro Jonathanovy rodiče....

Konrád

Konrád snil o dunivém tlukotu černých křídel na obloze. Křídel postupně přibývalo tolik a tolik, až zakryly slunce i měsíc a celý svět se ponořil do neprostupné temnoty. V nastolené tmě ztratil Konrád veškerý pojem o čase a jeho smysly se staly zcela zbytečnými. Jediné, co přetrvávalo, byl dunivý zvuk myriád křídel, který stále sílil. Když už se tlukot nedal téměř snést, zničehonic ustal. Jonathan se instinktivně otočil a před sebou spatřil obřího bílého krkavce. Krkavec přistoupil ke Konrádovi blíž a zvědavě si ho prohlížel ze všech stran. Nečinilo mu to žádný problém, protože Konrád byl proti němu sotva třetinové velikosti. Krk se mu natahoval do všech směrů. Občas se svým obřím zobákem téměř dotkl Konráda, ale nikdy ne zcela. Konrád stál před ním celý zkoprnělý. Ne strachem, ale spíše z úcty a obdivu. Nikdy ještě nespatriil něco tak nádherného. Krkavec najednou stáhl krk, roztáhl křídla a vzlétl směrem kde Konrád tušil oblohu. Když po chvíli Konrád viděl z krkavce již jen bílý obrys, veškeré okolí najednou prostoupila nádherná hudba. Něco tak úžasného ještě nikdy Konrád neslyšel. Temnotou začaly pomalu prosvítat tenké paprsky světla.

Sluneční paprsky dopadaly na Konrádovu tvář.

Chvilí se jimi nechal hřát, poté se pomalu protáhl, posadil na okraj postele a promnul oči. Konrád miloval, být takto probrán ze spánku a ne křikem jedné z hysterických služek. Zvláštní sen již téměř zapomněl. Za normálních okolností by se mu vstávat tak brzy jistě nechtělo. Z peřin a pohodlné postele by ho služebné musely nejspíše dostat násilím. Nicméně dnešek byl jiný. Dnes byl ten den, kdy se vydá s rodiči na dalekou cestu. Vydá se z menšího města, jakým byl Marienberg, alespoň tak ho Konrád vnímal, do Kreopole. Rodiče každoročně vážili cestu do hlavního města říše. Bylo třeba zaplatit daně, něco vydělat a vzdát hold císaři Augustovi. Navíc, Alfred II. byl velmi vzdálený bratranec Konrádova otce. A tak se běžně stávalo, že byli během svého týdenního pobytu v Kreopoli zváni na audienci a hostinu k samotnému císaři. Konrád slyšel mnoho podivných historek a v podstatě zvěstev o císaři říše. Slyšel v Marienbergu o jeho herbalistech a Inkvizici, která dohlíží na jeho bezpečnost. Slyšel o tom, jak zachází s lidmi a poddanými, kteří se mu znelíbí, nicméně nepřikládal tomu nikdy moc velkou váhu. Pokud se o Augustovi někdy rodiče zmínili tak jedině tiše a uctivě, skoro jako by se báli, že je někdo zaslechne. Poprvé ve svých 14 letech uvidí Konrád Kreopoli se všemi jejími divy, velkými prostornými ulicemi, kolonádami, parky a trhy. Více než měsíc nebude muset chodit na vyučování, a také se zbaví na pár týdnů Adalberta, staršího bratra, který byl v Kreopoli již mnohokrát. Po návratu pokaždé vyprávěl Konrádovi o divech, které viděl, o opulentních hostinách u císaře, o krásných dvorních dámách a císařových herbalistkách. Vždy ovšem

s neskrývanou škodolibostí dodal, že s rodiči do Kreopole jezdil již od svých deseti let. Tentokrát zůstane ale doma, dá pozor na služebnictvo, majetek a bude zastupovat rodiče v jejich nepřítomnosti. Přeci jen už mu bylo osmnáct let a jednou převezme obchodní síť rodičů. Obvykle by se této povinnosti ujal starý majordomus rodičů Sylas. Nicméně zhruba před dvěma měsíci se po Sylasovi slehla zem. Jednoho dne šel s pár služebnými na trh, a poté už ho nikdo nespatriil. Jedna ze služek vypověděla, že ho viděla u stánku s čerstvými rybami a když se po chvíli ohlédla, již nebyl k nalezení. Zmizení starého, přísného majordoma momentálně Konráda ale netrápilo, těšil se na odjezd do perly říše. Oblékl se do svých cestovních šatů a seběhl do přízemí do kuchyně.

Otec s matkou již snídali u velkého stolu v jídelně. „Tak co, Konráde, jak se těšíš na cestu? Ještě tě nepřešlo nadšení z týdenní cesty kočárem? Po pár dnech neexistuje nic více monotónního a nudného,“ poznamenal otec.

„To je v pořádku, otče, přibalím si s sebou pár knížek o Kreopoli a učivo do školy. Během posledních týdnů jsme probírali aritmetiku a geografii.“

„Dobrá tedy, v klidu se najež, my jdeme s matkou dohlédnout na nakládání zboží a za hodinu vyrazíme.“

Konrád si nabídl vajíčka natvrdo. Při jídle zapředl hovor s přítomným sluhou o počasí, o tom, jak se těší na cestu a popřál mu, ať se všem v domě následující měsíc daří. Pak ještě dodal, ať si z Adalbertových případných nálad sloužící nic nedělají.

Konrád věděl že Adalbertova panovačnost byla mezi sluhy pověstná a často byla tématem jejich hovoru. Nikdy však před otcem a matkou. Ti měli Adalberta na piedestalu jako svého prvorozeného, který jednou zdědí majetek a jejich obchod. Konrádovi jako druhorozenému nezbývalo než se smířit s podřízenější rolí. Pokud bude mít štěstí a studia mu půjdou dobře, bude se moci stát v budoucnu říšským úředníkem či důstojníkem v armádě. Konrádovi se ani jedna z možností úplně nezamlouvala, ale nenechával si kazit náladu. Tato zásadní rozhodnutí ho budou čekat v daleké budoucnosti. Momentálně své myšlenky upínal na nastávající cestu a na divy, které uvidí v Kreopoli. Na zářivou, mramorově bílou budovu Kreopolské inkvizice. Na Pochmurný kostel na Hlavním náměstí s jeho proslulým koženým zvonem, na monarchův palác a Kreopolskou univerzitu.

Na Univerzitu se těšil ze všeho nejvíce a doufal, že se bude moci projít po jejích učebnách, laboratořích a prohodit pár slov se studenty. Rád by se na Kreopolskou univerzitu dostal. Znamenalo by to vymanit se z předurčené budoucnosti, ani matka, ani otec ale ještě o jeho plánu nevěděli. Roční platba za studium byla vysoká, a i když se jim dařilo, mohli si dovolit velký dům na hlavní třídě a k tomu služebnictvo, tak v případě studií to nemuselo nic znamenat. Každý student Univerzity nejen že musel počítat s obrovským obnosem za studium, musel také počítat s předstoupením před hlavní císařskou herbalistku Megan a představeného Inkvizice Josifa. O herbalistce

Megan slyšel od svého bratrance, který byl v druhém ročníku na univerzitě. Bratranec Konrádovi tvrdil, že její otázky se týkají hlavně vědy, znalostí a třídního původu. O Josifovi nechtěl vůbec mluvit a při otázce na něj se nepatrně otřásl a lehce se mu zastřel pohled. Normální člověk by si toho nevšiml. Konrád měl ale, již od mala, neobvyklý talent na vnímání pocitů ostatních lidí a jejich řeči těla. Proč tomu tak je, netušil.

„No nic,“ zamyslel se Konrád, když dojedl, o Krepoli můžu přemýšlet v kočáře po cestě. Vyběhl z jídelny zpět do svého pokoje. Z věšáku si vzal svůj tlumok s knížkami, ze židle sebral svůj zelený plášť, který si upnul kolem krku, a z háku na zdi sebral svůj trojhranný klobouk. Tyto klobouky přišly do módy v Marienbergu nedávno a každý zámožnější synek musel nějaký vlastnit. Konrád si svou červenočernou pokrývku hlavy velmi oblíbil a rád s ní chodil po městě. Ještě se naposledy rozhlédl po svém pokoji, zaradoval se, že minimálně měsíc se zde neukáže, a seběhl po schodech dolů. Proběhl kolem kuchyně k hlavním dveřím domu, kterými prolítl na dvůr.

Bylo krásné slunečné ráno, po dvoře kmitali sluhové a chystali vše potřebné k odjezdu. Uprostřed dvora stál obrovský kočár s koňským čtyřspřezím. Konrád zahlédl otce na druhé straně rozlehlého dvora. Zrovna se vyptával jejich kováře Erika, zdali je vše nachystáno na cestu.

„Ano, Pane, vše je nachystáno. Koně jsou čerstvě okováni, vyhřebelcováni a po cestě byste neměli mít žádný problém.“

„Děkuji ti Eriku,“ zaslechl Konrád od kovárny. Matka s Rupertem opodál dohlížela na kmitající sloužící. Ti právě nakládali na kočár poslední truhlice plné šperků a látek, koření a jídla na cestu. „No Ruperte, snad jsi s tvými chlapci přichystán na cestu do Kreopole. Jen se modlím, aby byla nudná a klidná.“

„Zjistěte Madam, jsme připraveni jako vždy. Poslední lapkové, kteří byli chyceni v Kreopolském lese na cestě mezi Marienbergem a Kreopolí, byli lámáni v kole, staženi z kůže a pověšeni na náměstí pro výstrahu. Nemyslím, že by nám hrozilo nebezpečí.“

„Veřejné popravy nebývají pěkný pohled, ale je pravda, že je to účinná prevence lupičství. O žádném větším incidentu na císařských cestách jsem za poslední dobu neslyšel.“

Annabel se na Ruperta znechuceně ušklíbla. „Popravy jsou hnusný zvyk zanechaný dědem monarchy. Nechápu, že se stále drží v našem civilizovaném městě. Snad ale přispějí k naší bezpečnosti.“

Konrádova matka, Annabel, si bezpochyby před cestou vzpomněla na incident, který se jim stal před třemi lety, jen den cesty před Kreopolí. Uprostřed lesa se na kočár vrhli otrhaní muži a ženy s klacky a řevem. Rupert se svými chlapci na koních neměl nejmenší problém nuzáky rozehnat. Ostatně otrhanci neměli proti mužům na koních,

jejich bambitkám a šavlím jakoukoliv šanci. Matka se z toho sice měsíce vzpamatovávala, ale bezprostřední nebezpečí jistě nehrozilo.

Rupert byl profesionál, zkušený veterán a jeho chlapci zrovna tak. Zabíjení a rozhánění zoufalých a hladových lidí vyhnaných z Kreopole ho ale jistě žádným způsobem netěšilo a rád by se mu vyhnul. Konrád naštěstí nedávno na trhu slyšel, od městského vyvolávače, že tyto potulné skupinky trhanů byly již dávno rozehnány inkvizicí či přemístěny do Černé čtvrti v Kreopoli. Konrád byl za tyto zprávy rád. Neměl rád nebezpečí, a hlavně se strchoval, aby matka nezažila další šok.

„Zdravím tě, Ruperte, jaký krásný den na cestu,“ pozdravil Konrád Ruperta.

„Asi ano, mladý pane,“ odfrkl si Rupert a vydal se rázným krokem ke svým chlapcům. Muži postávali v hloučku u kočáru a ještě si kontrolovali před cestou výzbroj. Malé natahovací kuše ukládali do koňských postrojů, někteří si ještě brousili šavle a tesáky nebo čistili křesadlové pistole. „Za deset minut vyrážíme chlapci,“ zavelel mužům Rupert. „Doufám, že jste připraveni.“

„Samozřejmě že jsou,“ pomyslel si Konrád. Měl Ruperta a jeho bandu či „chlapce“, jak jim sám Rupert říkal rád. Rupert sloužil dvacet let v královském vojsku. Dotáhl to až na hodnost kapitána a jeho chlapci byli to, co zbylo z jeho staré jednotky. Původně Rupert velel více než třiceti mužům, před pěti lety si ale vyžádal Rupert osvobození

z armády. Jako veterán měl na takový krok nárok. Zbytek jeho jednotky, ze které zbývalo již jen sedm dalších chlapů, šla s ním.

Roky se živili jako nájemná síla či tělesná stráž, až zakotvili u Konrádových rodičů jako stála ochrana na obchodních cestách a jako osobní stráž jejich rodiny. Konrád rád poslouchal historky u ohně o jejich činech během severních válek proti insektidům či potyčkách na jižních hranicích. I když mu bylo jasné, že všichni veteráni mají sklony k přehánění. Občas Konráda ani nemrzelo, když ho matka volala zpět do domu k učivu či ke spánku. Historky se obvykle stávaly méně a méně uvěřitelnými s množstvím vypitého piva.

Konrád měl z jejich skupiny nejraději „hubeného Pavlíčka“. Pavlíček byl metrákový hromotluk, kterého nikdo neviděl jinak než s úsměvem na tváři. Rád zpíval přisprostlé písně u ohně a vždy byl dobře naladěm. Konrád si s ním velice rád povídal.

„To víte, mladej pane, když zažijete ve válkách to, co já a ostatní z naší bandy, buďto se z toho zblázníte, a že jsem takových hochů zažil dost. Nebo si najdete nějaký způsob, jak se s tím vypořádat.“

„Já si například vše, co si na mě život nachystá, snažím brát s úsměvem na tváři.“

„A jaké věci jste s chlapci zažili, Pavlíčku?“ zeptal se ho jednou Konrád. „No, mladej pane, to je ošemetná věc. Nedělá mi o tom takový problém mluvit, ale myslím že pán musí ještě trochu povyrůst, než vám budu moci o některých věcech vyprávět. Navíc dozvědět se to paní Annabel, mohl bych jít kydat leda hnůj do městských

koníren,“ odpověděl mu Pavlíček. Od té doby se raději Konrád na válku neptal.

Rupert a jeho sedm chlapců v trojhranných kloboucích a dlouhých kabátech z tvrzené kůže začali naskakovat na koně a řadit se před čtyřspřeží. Starý vozka Lukas již seděl na kozlíku s bičem v ruce, připraven kdykoliv vyrazit.

„Matko,“ obrátil se Konrád k matce. „Kde je Adalbert, nepřijde se s námi rozloučit?“

„Ne, Konráde, Adalbert šel dnes s pár služebníky na trh nakoupit zásoby na dobu, kdy zde nebudeme. Později musí dojít do Obchodní gildy podepsat smlouvy a ujednání o daních na příští rok.“

Konrád pokrčil rameny, a i když měl svého bratra vcelku rád, nijak moc ho nemrzelo, že se s ním nestačí rozloučit. „Jen ať si užije svůj měsíc slávy.“ Obchodní záležitosti Adalberta narozdíl od Konráda bavili a rodiče mu důvěřovali, že se o obchody a domácnost v jejich nepřítomnosti postará. „No, snad mu to nestoupne do hlavy,“ již takhle byl dost často arogantní a panovačný, jak často Konrádovi a sloužícím předváděl. Jen rodiče jako by si této jeho stránky nikdy nevšimli. Možná ji jen ignorovali.

„Vyrážíme, Annabel,“ zavolal otec od kovárny na matku a Konráda, zatímco se loučil s Erikem.

„Matko, můžu jet na kozlíku s Lukášem? Je pěkný den a rád bych sledoval cestu.“

„Jistě, Konráde, můžeš, jakmile se ale začne stmívat, jdeš za námi do kočáru bez diskusí. Po cestě bychom měli nocovat v říšských

hostincích, je možné, že k některým dorazíme pozdě v noci. Lukase budeš poslouchat na slovo a dělat vše, co ti řekne.“

„Děkuji ti, matko,“ Konrád se rozeběhl ke kočáru a při tom křičel na vozku: „Lukasi, Lukasi, jedu s tebou na kozlíku, matka mi to dovolila.“

Starý vozka zakoulel očima.

„Za co mě Anabel trestá,“ tiše zaklel. Lukas měl mladého pána rád, ale časté Konrádovi dotazy ho vytrhávaly z klidu a soustředění na cestu. Ten kluk se neustále na něco vypytał. Lukas ale Konrádovým rodičům dlužil za mnohé. Annabel s Frederikem umožnili Lukasovi zabydlet přístěnek ve stájích. Do přístěnku se vešla postel a skříň, a tak mohl trávit celé dny ve stáji. Ve společnosti koní, které měl ze všeho na světě nejraději.

„No dobrá, mladý pane, nasedejte.“

Konrád se uvelebil vedle Lukase na kozlíku. Zamával ještě Erikovi u kovárný a sloužícím na dvoře, a zatímco mával, Lukas zakřičel na Ruperta.

„Vyrážíme, ty starej mezku.“ Rupert se lehce zasmál, pobídl koně a s chlapci projel branou na hlavní třídu. Lukas práskl bičem a čtyřspřeží se s rachotem dalo do pohybu.

Konrád se spokojeně usmíval a přemýšlel, co vše ho v Kreopoli čeká. Těšil se, o čem bude sloužícím a Adalbertovy vyprávět, až se za měsíc vrátí z hlavního centra Říše.

Magda

Komnatou se neslo hlasité klepání.

„Madam, jste již vzhůru... Madam?!“ ozvalo se z chodby. Magda si právě oplachovala obličej ledovou vodou a klepání ji vyrušilo z ranního rituálu. „Ano, jsem vzhůru, vydrž chvíli.“

„A ještě jednou takhle zabušíš na dveře, tak si budeš přát, abych vzhůru nebyla,“ pomyslela si Magda.

Magda si ještě jednou opláchla obličej, prohlédla se v zrcadle a spokojeně se usmála. Měla svůj odraz ráda, černé vlnité vlasy po ramena, pod očima a na nose pihy a plné rty.

„Pokud bych se stala lacinou kurvou jako matka, stály by se na mě fronty,“ pomyslela si. Přesto byla ráda, že nic takového ji v životě nepotkalo. Ve službách Inkvizice již mnohokrát pocítila vděk za osud, jaký ji potkal.

Inkvizice před patnácti lety vtrhla do nevěstince, kde Magda s matkou žila, a kde matka pracovala dnem i nocí. Většina přítomných hostů byla na místě povražděna včetně Magdiny matky. Inkvizice neměla ráda svědky své činnosti. Přítomné šlechtice na základě falešných udání o výskytu animalismu postupně odváželi do Bílého domu.

Magda byla ještě s jedním místním chlapcem, Martínkem, předvedena před vysokého starce v bílé róbě. Svalnatý muž v kroužkové vestě je oba držel za zápěstí ocelovým stiskem a

o jakémkoliv útěku se jim mohlo jen zdát. Chlapec vzlykal a plakal, Magda nasadila vzpurný výraz a bylo jí v té chvíli všechno jedno.

Nic, co ji čeká, nemůže být horší než pravidelné bití od matky, nekončící praní zadělaných prostěradel a oplzlé řeči zákazníků, kteří ji spatřili.

„Našli jsme tu nějaký parchanty, pane, nejspíš děcka místních kurev. Máme jim podříznout krky nebo je prodáme na jih do sulfurových dolů?“

Stařec muži pokynul suchou rukou, ať jdou k němu blíž. Chvíli Magdu a chlapce zkoumal chladným, nepřítomným výrazem.

„Hmh, hmh a kolik vám dvěma může být?!“

Ani Magda, ani chlapce neodpověděli. Chlapec stále vzlykal a Magdinu tvář neopouštěl vzpurný výraz. Najednou jí za uchem vystřelila tupá bolest, až se jí podlomila kolena stejně jako chlapci vedle ní.

„Když se jeho excelence na něco ptá, očekává okamžitou odpověď, smradi,“ ozval se jim nad hlavami hrubý hlas ozbrojence.

„Je... je mi devět let, pane,“ pronesl za vzlykání a slz Martínek.

„A tobě?“ ukázal stařec kostnatým prstem na Magdu.

„Mně je osm, dědku,“ pronesla Magda se zarputilým výrazem. Vteřinu, možná dvě nebo taky celou věčnost, jak se Magdě zdálo, jeden druhému hleděli do očí a navzájem se měřili.

„Zadrž, Gustave,“ pronesl najednou stařec ukazující prstem nad Magdu. Magda se pomalu otočila a spatřila, jak hromotluk vytahuje velkou dýku z pochvy u pasu. Martínek celou dobu vedle nich na kolenou plakal a vzlykal.

„Ta holka má kuráž, Gustave, dám jí malou šanci, jestli ji využije, bude jen a jen na ní,“ cynicky se zasmál stařec. „Se spratkem si dělej, co chceš. Prodej na jih jako otroka, věnuj tvým chlapcům, ať si zlepšují své dovednosti nebo pohod' na hromadu mrtvol, co se tu v domě hromadí. Hlavně ať mi zmizne z očí.“

„Děkuji, excellence. Jdeme smrade,“ prohlásil Gustav a otáčel se k odchodu. Martínek stále klečel a vzlykal, dlouhá nudle mu visela z nosu a odkapávala na krvavé šmouhy na zemi.

Z nějakého důvodu si Magda pamatovala na tento okamžik i nyní, jako by to bylo včera, i když netušila proč. Martínka nikdy neměla v oblibě. Kdykoliv mohl, terorizoval ji a zkoušel na ní věci, které někteří zákazníci zkoušeli na něm. Většinou byla schopná se mu vyhnout, schovat se či utéct, ale ne vždy to vyšlo. Martínkův osud byl Magdě vcelku lhostejný.

Gustav se najednou prudce otočil. „Jdeme smrade!“ Když chlapec na povel nereagoval a stále v kleče plakal, dvěma kroky k němu Gustav přešel a s náprahem ho okovanou rukavicí praštil do hlavy. Martínek se rozplácl na dubovou podlahu obličejem napřed. Vzlykání ustalo.

„To tě naučí, spratku,“ plivnul na Martínkovo nehybné tělo Gustav, popadl ho za nohu a táhl po zemi pryč. Za nimi se po podlaze táhla krvavá šmouha. Poslední, co Magda z Martínka viděla, byl jeho obličej mizící do chodby s nepřírozeně ohnutým nosem.

„Pojď, děvče, promluvíme si o tvé budoucnosti. Jak krátká či dlouhá bude, záleží zcela na tobě,“ pronesl stařec směrem k Magdě

poté, co lehce zavrtěl hlavou v nesouhlasném gestu, nejspíš neuspokojen předchozím představením.

Stařec přešel k oknu a pokynul Magdě, ať ho následuje. Magda pokrčila rameny a zařadila se po bok starce. Oknem pozorovala dění na ulici, kde již stály tři přistavené povozy. Každý povoz byl otevřený a schůdky spuštěné. Po stranách byly umístěny lavice, na které inkvizitoři v bílých pláštích postupně umisťovali jednotlivé spoutané šlechtice. Každý z nich měl v ústech roubík, aby nemohli ztropit povyk.

„Chytré,“ pomyslela si Magda, bílým pláštěm se každý z dálky vyhne a šlechtici nemůžou ztropit žádný povyk.

„Jak se jmenuješ, dítě?“ zeptal se stařec, aniž by opustil oči ze scény, která se na ulici odehrávala.

„Magda.“

„Magda, vaše excelence! Takto mě budeš oslovovat. Mé jméno je Josif. Jsem hlavní představený Inkvizice v Kreopoli a jeden z nejbližších rádců našeho monarchy Alfreda. Teď mi, Magdo, pověz, co víš o Inkvizici.“

„Bílé pláště, každý se vás bojí. V obyvatelích Říše vzbuzujete strach a nikdo nechce skončit v Bílém domě. Údajně jste jen banda sadistů,“ zopakovala Magda, co slyšela často v nevěstinci.

„Rupprecht, když byl opilý, vždy před hosty vykřikoval, že k němu žádný bílý plášť nikdy nepáchne a že má vše podchycené.“

„Rupprecht?“

„Majitel nevěstince, excelence. Stejně jako většina hostů, včetně mé matky, teď leží v přízemí s prořízlým hrdlem.“

„Tebe naše práce neděsí? Nebojíš se, že skončíš jako oni? Nebo jako ten druhý spratek?“

„Ne, pane, nikoho jsem tu nikdy neměla ráda. Matka mě nutila pracovat od rána do večera a občas mě zbila pro potěchu hostů. Většina mužů, pokud si mě všimli, měla nechutné poznámky a ten chlapec, Martínek, kdykoliv mohl, tak mi ubližoval. Je mi jedno, co se mnou bude. A všem těm hnusákům jejich konec přeji.“

Stařec se chvíli zamysleně díval z okna, zatímco inkvizitoři nakládali poslední povoz vězni, pak se otočil a poklekl k Magdě. Ruce jí položil na ramena a zadíval se jí do očí.

„Jak by se ti líbilo zbavovat svět lidí, jako byla tvá matka a místní hosté?! Lovit zrádce říše a stát se součástí naší malé společnosti?“

„Velice, vaše excelence,“ neváhala Magda s odpovědí. Poprvé po dlouhé době se Magdě na tváři rozprostřel úsměv.

Ještě toho večera Magdu odvezl Josif do Bílého domu. Za zády jim hořel nevěstinec, kde vyrůstala, ale Magda se ani jednou neotočila. Byla plna očekávání toho, co jí přinese budoucnost. Během následujících let se jí dostalo formálního vzdělání. Pár let strávila s císařskými herbalistkami, učila se od nich o jedech, tinkturách, lécích a drogách. Jaké rostliny použít za jakým účelem a také o historii říše. Její talent a nadání v následujících letech neunikli hlavní říšské herbalistce Megan, která si ji velmi oblíbila, a považovala Magdu za svou dceru kterou nikdy neměla. V Bílém domě Inkvizice se Magda

učila o nejučinnějších výslechových metodách, o struktuře celé organizace, a také o správném zacházení se zbraněmi. Gustav, ten chlap z nevěstince, ji učil zacházení s křesadlovými pistolemi, dýkou a rapírem.

Magda si ale oblíbila nejvíce malé, skládací kuše. Milovala jejich tichost, jednoduchost a možnost skrytí. Jednou za čas si ji vždy zavolal Josif a vždy mu musela vyprávět, co se vše naučila o jedech a v laboratořích v císařském paláci. O tréninku se zbraněmi, které vedl Gustav, a o jejich pokrocích při výslechu vězňů. Když jí táhlo na devatenáct let a ve svých studiích stále dělala velice slibné pokroky, Josif si ji opět povolal do Bílého domu.

Magda přijela toho rána z paláce na bílé klisně. Na dvoře Bílého domu ji předala u stájí jednomu z mladých noviců a vyšla do třetího patra budovy, kde měl Josif kancelář. Zatukala třikrát důrazně na zdobené dveře z těžkého, dubového dřeva a téměř okamžitě jí Gustav otevřel. Magda vešla do Josifovy pracovny a zastavila se s úklonem před velkým stolem. Za stolem seděl na vyřezávaném trůně Josif. Jeho stolec byl vyřezán tak, že působil jako by plameny objímaly a vtahovaly sedícího člověka. Jeden z výstřelků z dob předchozích inkvizitorů, kdy se ještě zbavovali buřičů a vězňů na hranicích. „V dnešní době používáme mnohem sofistikovanější metody než upalování Magdo. To křeslo je ale velice pohodlné, tak si ho nechávám,“ vysvětlil jí Josif jednoho dne.

„Dnes tě čeká poslední zkouška. Pokud bude splněna k mé spokojenosti, staneš se plnohodnotnou členkou našeho řádu a nejmladší Inkvizitorkou v dějinách řádu.“

„Jiná možnost nepřichází v úvahu, toho jsi si doufám vědoma.“
Magda přikývla.

„Gustave,“ luskl Josif kostěnými prsty. Gustav se uklonil, vyšel na chodbu a za pár okamžiků se vrátil do kanceláře se skřípějícím křeslem s kolečky. Ke křeslu byl připoután muž s pytlek na hlavě. Lehce se zmítal, ale silné provazy na rukou a nohou mu moc velký pohyb neumožňovaly. Gustav ho dovezl doprostřed místnosti, kde stála předtím Magda a odešel zpět na své místo u dveří.

„Tak, Magdo, na křesle vidíš nepřítele říše, vyslechnut již byl. Nyní je na tobě, aby ses o něj postarala.“

„Čím se provinil, excellence?“

„To není vůbec podstatné!“ odpověděl rozčileným tonem Josif. „Ještě jednu otázku a zkoušku budu považovat za nesplněnou.“

Poté vytáhl Josif ze zásuvky stolu přesýpací hodiny, které otočil. „Přeji si, aby vězňův poslední výdech proběhl ve stejném okamžiku, kdy dopadne poslední zrnko písku na dno hodin. Do té doby bude trpět.“ Na tváři hrál Josifovi úsměv plný černých zkažených zubů.

Magda se na okamžik zarazila, ale pak začala vytahovat z pochvy u pasu velkou dýku. Přitom jemně natočila hlavu a koutkem oka spatřila přesně to, co čekala. Gustav stál u dveří s nataženou křesadlovou pistolí a mířil na její záda. Magda se lehce pro sebe pousmála... „Tohle bude velice snadná zkouška,“ ...a přešla k vězni.

Vzpomínka se Magdě přehrála v hlavě během jejích ranních příprav. Po pěti letech od Josifovy zkoušky se stala jednou z nejobávanějších vyšetřovatelek Inkvizice. Díky své loajalitě k Josifovi a naprosté lhostejnosti k utrpení druhých také rychle stoupala po žebříčku inkviziční hierarchie.

Ve svých čtyřadvaceti letech měla také jedno z výsadních postavení v Inkvizici. Magda působila po celé Kreopoli jako jeden z hlavních Josifových agentů. Měla zcela volné pole působnosti a většinu času jednala na vlastní pěst. Občas zašla do některého z Kreopolských hostinců poslouchat, o čem se běžní lidé baví. Muži se krásné dívce rádi svěřovali se svými názory a postoji, zvláště když měli trochu upíto.

Důvod, proč si pro některé z nich časem přišla Inkvizice, většině z nich nikdy nedošel. Nicméně pokud měla Magda zrovna čas, ráda se za nimi stavila těsně před výsledkem. Považovala to za jakousi osobní pomstu všem těm prasatům, kteří jí ubližovali v nevěstinci. Navíc jí Josif často opakoval: „Musíme vymýtit nepřátele říše, kdekoliv na ně narazíme. Ať už se budou skrývat ve stokách, za tvářemi obyčejných občanů či v nejvyšších společenských žebříčcích. Jedno, jakého jsou postavení. Je to naše svatá povinnost a ty jsi jeden z našich nejlepších agentů a inkvizitorů, Magdo.“

„Zjistíte, vaše excelence. Vynasnažím se,“ odpovídala vždy Magda.

Ne že by Magda chovala takový respekt a obdiv k Říši a k Alfredovi. Monarchu Alfreda osobně považovala za degenerované prase, ale jasně si uvědomovala, že kdyby neseděl na trůně on, našel by se dost možná někdo daleko horší. Vůbec nechápala, jak se ho

Megan může jen dotknout. Na druhou stranu si Alfreda dost často hlavní říšská herbalistka vodila jako loutku na krátkých provázcích. S lehkostí sobě vlastní ovlivňovala jeho názory a rozpoložení. K velké nelibosti hlavního představeného říšské inkvizice Josifa. To Magda na Megan velice obdivovala.

Obecně byla ale Magda spokojená se životem, jaký jí služba Inkvizici poskytovala. S privilegií, jakých se jí dostávalo a s tím, že jí Josif vrátil budoucnost. Moc dobře věděla, jaký život by jí býval čekal, kdyby zůstala v bordelu s matkou a Inkvizice by nikdy neobdržela smyšlené udání a nezažehla jiskru k podpálení nevěstince. Tu jiskru, díky které byly Magdiny hrozné vzpomínky na dětství již jen prachem minulosti.

Magda si nyní oblékla bílou róbu, kapuci přehodila přes hlavu a vyšla konečně ven ze své komnaty.

Na chodbě před její ubikací stál asi šestnáctiletý mladý novic s mastnými černými vlasy a uhrovitou tváří. V pravé ruce se mu houpala lucerna a levou právě lovil něco z nosu. Jakmile Magdu před sebou spatřil, ruku z nosu rychle vytáhl a začal si ji otírat o róbu. Magda na něj s pozdvihnutým obočím vrhla znechucený pohled.

„Vážně?!“

„O-omlouvám se madam, spustil se mi zničehonic nos. Tady dole je hrozné vlhko a...“

„Tak co chceš?“ přerušila ho rázně Magda.

„Omlouvám se za brzké ranní vyrušení, ale vrchní excelence Josif si vás žádá. Mám vám vyřídit tento vzkaz a pak jít nakrmit vězně.“

„Co jsi provedl?“ zeptala se zvědavě Magda.

„Špatně jsem recitoval zákony Inkvizice před ostatními novici ve třídě.“

„Dobře tedy, vzkaz jsi předal. Můžeš jít.“

Magda se otočila a nasála vlhký pach sklepení, ve kterém se nesly všechny nelibé vůně z ostatních cel. Poté se vydala podzemním labyrintem do Josifovy pracovny.

Novic zůstal s utrápeným výrazem zírat do země. Magda tušila, že se mu k vězňům moc chtít nebude. Občas se ze sklepení nezkušený novic nevrátil, zvláště pokud měl za úkol nakrmit Martínka. To už byl ale jeho problém, jak si nakonec chlapec poradí. V Inkvizici nebylo místo pro hlupáky.

Věděla, že si novicové i inkvizitoři za jejími zády vykládají nesmysly o tom, proč žije Magda v jedné z cel Inkvizičního sklepení. Tam, kde je smrad, vlhko a v zamčených celách tráví vězni svůj zbytek života. Nářky, výkřiky a vzlykání byla jediná hudba která se kdy sem dolů dostala, ale to Magdě vůbec nevadilo. Hlavním důvodem bylo soukromí. Kdo nemusel, dolů do sklepení nechodil. To Magdě umožňovalo experimentovat s vězni, jak a kdy se jí zachtělo, a pak také, tady byla jedna speciální cela. V této cele byl už patnáct let přikovaný pohublý, pokřivenec, na kterém už kdekdo prováděl experimenty, ale stále ho na přání Magdy drželi při životě. Vězňův nos trčící do strany, zlomený kdysi Gustavem, jí bude vždy připomínat, odkud vzešla a kam až se v životě dostala.

Magda dorazila před Josifovu pracovnu, vyťukala na dveře její osobní rytmus a bez vyzvání vstoupila. Dvěma strážným za dveřmi nevěnovala ani krátký pohled a rovnou se postavila před Josifův stůl.

Josif seděl za stolem skrčený nad hromadou pergamenů, které zrovna podepisoval. Magda trpělivě čekala. Josif po chvíli zvedl hlavu od práce a zadíval se na Magdu.

„Konečně jsi dorazila, opravdu bych byl radši, kdyby ses již dávno přesunula do hlavní budovy, kde budeš lépe k dosažení,“ pronesl Josif káravým tónem a pokračoval.

„I když to by se stráž nemohla bavit sázkami, jestli ten uhrovitý kretén přežije své první krmení vězňů a setkání s Martínkem.“

„Moc bych na to nesázela, pane. Někteří z vězňů jsou vynalézaví a minulý měsíc se jeden z noviců přiblížil k Martínkovi moc blízko. Na jeho prokousnutý krk a polámané tělo nebyl moc pěkný pohled,“ Magda se bezděky pousmála a pokrčila rameny.

Josif pozvedl prst do vzduchu.

„Nicméně kvůli tomu jsem tě dnes nezavolal. Dnes ráno přiletěl holub se zprávou od jednoho z našich agentů v Marienbergu. Zprávu schválil a potvrdil tvůj starý učitel Alexander.“

Magda zpozorněla.

„Alfredův velmi vzdálený bratranec, který má bohaté obchodní impérium v Marienbergu a tyje z výhod, které mu říše přináší, se vydal do Kreopole. Před třemi dny vyrazil na cestu se ženou a jeho mladším synem jako každoročně vzdát hold svému císaři. Jistě s nimi bude menší ozbrojený doprovod. Nic ale, co by nás mělo znepokojovat. Bylo by dobré, pokud by do Kreopole nikdy nedorazili. Jejich majetek a obchodní impérium by pak musel zdědit jejich nejstarší syn, se kterým jsme již nějaký čas v kontaktu.“

Alexander usoudil, že bude více vyhovovat našim zájmům v Marienbergu.“

„A já s ním plně souhlasím,“ dodal ještě Josif důrazným tónem, odmlčel se a po chvíli pokračoval.

„Je zajisté nešťastné, že ta rodina bude se svým doprovodem přepadena bandity na lesní cestě, den od Kreopole. Později se nalezne jen ohořelé torzo kočáru, ale to už se holt v životě stává.“

„Vždycky jsem obdivovala, jak dokážete předvídat, co se stane, vaše excelence,“ pronesla Magda s cynickým úsměvem ve tváři.

„Děkuji, Magdo. Víím, že mám nadání. Bude to tvá první mise mimo Kreopoli, tak si vezmi s sebou Gustava, nějaké žoldnéře a na finance nehleď. A nyní už jdi, dítě, mám ještě mnoho práce,“ Josif posunkem pokynul ke dveřím a vrátil se k hoře pergamenů.

Magda se excelenci uklonila a vydala se do inkviziční zbrojnice.

Dnes ji čeká spousta práce.

Jonathan

Jonathanův otec zemřel před dvěma dny a matka dnešního rána. V Jonathanovi se mísila spousta pocitů. Od neskonalého smutku přes zlost za krutý osud, který je postihnul. Cítil silnou nenávisť k tetě a strýci, kteří je předali do rukou Inkvizici. Byla ale i částečně rád, že rodiče mají utrpení konečně za sebou. Poslední dva dny byly pro Jonathana obzvláště vyčerpávající. Matka v posledním stádiu nemoci blouznila stále více a včerejšího večera Jonathana ani nepoznávala. Kvůli starostem o matku zapomněl zcela na hlad, který ho sužoval.

Téměř pět dní nedal Jonathan sousto do úst, přesto byl rozhodnut strávit poslední chvíle s matkou. Držel ji za ruku celou, nekonečně dlouhou noc a poslouchal její blouznění a nářky. Blábolení v její rodné řeči promíchané s běžnou mluvou v Kreopoli nedávalo z velké části smysl. Jedny z posledních slov, která rozpoznal, byla: „Krysy... Jonathane. Čekají tě, tam dole... čekají!“

Poté vydechla naposledy a její ruka, kterou tak dlouho pevně držel, povolila.

Jonathan vyšel na zápraží domku, zvedl hlavu k obloze a s pohledem upřeným na mraky a vycházející slunce začal plakat. Slzy mu kanuly po tvářích jedna za druhou. Po čase mu došly a on stál a koukal na dopolední oblohu s ulepenou tváří. Asi by býval zůstal v tomto apatickém stavu do doby, kdy by již pro něj nebylo návratu. Najednou ho ale probral z letargie pohyb zahlédnutý koutkem oka. Jonathan dvakrát zamrkal. Pohled se mu trochu zaostřil a jeho mysl se navrátila z temných hlubin duše. Stočil pohled doprava a přes ulici spatřil velkou krysu zabíhající do ruiny domu. Pokrčil rameny a začal přecházet po verandě sem a tam, přičemž se mu hlavou překotně hnala jedna myšlenka za druhou. Po asi hodině usilovného přemýšlení vešel zpět do domu, kde na postelích leželi otec s matkou. Stáhl matku a otce z postele na zem. Nebylo to nakonec tak náročné, jak původně čekal.

„Za poslední týden rodiče ztratili díky nemoci alespoň polovinu své váhy,“ pomyslel si a umístil nehybná těla doprostřed místnosti. Oba leželi bez hnutí, s vytřeštěnými černými zorničkami a vystouplými černými žilami po celém těle. Oči jim Jonathan zatlačil

a jejich ruce vzájemně propletl. Jen ho mrzelo, že nechutné vystouplé žíly nedokáže zakrýt. Poté z vedlejší místnosti donesl lucernu s malým zbytkem svíčky a slavník, na kterém do dneška spal. Slavník rozerval, díky mnoha dírám v jutě to šlo snadno, a jeho obsah vysypal na rodiče.

Jonathana potěšilo že je sláma vyschlá, protože tak nejlépe poslouží svému účelu. Poté jednou ze svých posledních sirek zapálil svíčku v lucerně. Jakmile se rozhořela, přiložil pár stébel slámy ke svíčce a poté je odhodil na připravenou hromadu z těl a slámy. Sláma začala na tělech doutnat a hořet. Za okamžik přeskočil plamen i na oblečení rodičů. Jonathan chvíli pozoroval, jak plameny tančí na tělech jeho rodičů. V okamžiku, kdy mu začaly opět slzet oči, tentokrát hlavně ze štiplavého kouře, hodil lucernu se svíčkou do plamenů a odešel z domu.

Vyšel před zápraží na zablácenou ulici a naposledy se zadíval na dům, kde strávil pár posledních dnů se svými milovanými. Ze dveří a vymlácených oken stoupal pomalu kouř k nebi a vítr ho začínal pomalu odnášet pryč, tak jako Jonathanovu minulost. Co má pro něj nachystána budoucnost, vůbec netušil. Vztek na strýce s tetičkou a touha po pomstě byla nicméně od tohoto okamžiku duševní stravou, která mu bude dodávat energii. Jak dlouho ho bude vztek pohánět, netušil, ale nehodlal ho jakýmkoliv způsobem hasit či krotit. Buď se dočká své pomsty nebo zahyne.

Jonathan se vydal zablácenou ulicí podél rozmlácených, často vypálených ruin a už se ani jednou neohlédl. Občas mu přes cestu přeběhla krysa, ale to Jonathana nijak nezajímalo. Začaly ho ale trápit

dvě věci. Jeho prázdný žaludek se opět začal ozývat o slovo. Touha po pomstě byla jedna věc, ale jíst musel, ať chce nebo ne. Druhou věcí, kterou bylo třeba vyřešit, byl způsob, jakým se dostane z Černé čtvrti. Žízeň našťestí neměl. Prozatím.

Předevčírem našťestí zapršelo a do staré rezavé mísy, nachytil na zápraží dost dešťové vody. Tu si přelil do čutory, kterou našel v obydlí přes ulici, a jež tam musel zanechat předchozí obyvatel. Možná kdyby se mu podařilo chytit jednu z krys, které se potulovaly po okolí, na chvíli by to vyřešilo jeho první problém. S plným břichem by se mu pak lépe přemýšlelo, jak uniknout z této ponuré čtvrti. Jonathana se zasmušilým výrazem procházel liduprázdnými ulicemi a urputně přemýšlel. Nikdy neslyšel o nikom, komu by se povedlo uniknout. O lidech, kteří v tomto slumu pro nemocné, chudé a nevhodné skončili, obvykle už nikdy nikdo neslyšel.

Celá Černá čtvrť byla obehnána z jedné strany čtyřmetrovou mramorovou hradbou, která měla na vrcholu široký chodník. Po chodníku se tu a tam procházely stráže. Jediný vjezd do čtvrti tvořila velká dubová brána, která byla zavřena zvenčí. Navíc sem tam když byl za strýcem a otcem v hospodě, zaslechl strážné, jak se sázejí. Sázejí se o to, kdo z nich na příští směně zasáhne pistolí či kuší více chudáků, kteří se k hradbám přiblíží moc blízko. Samozřejmě tomu nevěnoval žádnou pozornost. Nijak se ho to tehdy netýkalo. Na začátku epidemie bývala Černá čtvrť plná lidí, kteří se snažili dostat za každou

cenu ven. Ať už byl člověk nakažený či ne, dlouhodobý pobyt zde se rovnal rozsudku smrti. Za poslední půl rok se ale praxe změnila. Lidé, kteří sem byli převáženi na povozech, stejně jako Jonathan a jeho rodiče, byli obvykle rovnou nahnáni do nějaké staré ruiny. Tam je poté inkvizitoři zabarikádovaly a upálily zaživa. Inkvizice a herbalisté tuto praktiku považovali za milosrdenství.

Jonathan s nimi musel bohužel souhlasit poté, co viděl, jaká muka si prožívali během nemoci jeho rodiče. Z druhé strany byla čtvrt lemována téměř kolmým srázem. Ten končil v hlubinách řeky Karaty. Dobrých třicet metrů pádu. Karata protékala kolem Kreopole a ústila do Jezerního moře. Její půlkilometrová šíře byla impozantní. Řeka byla ale známá silnými proudy a spoustou dravců pod hladinou. Krokodýli, říční rejnoci a masožraví úhoři. To vše se skrývalo v jejich hlubinách.

Jonathan rozhodně netoužil nechat se zastřelit polodementním strážným z hradeb. Navíc to mohl být dříve klidně jeho soused či někdo koho znal. Také by se nerad utopil v silných proudech Karaty, i když byl zdatným plavcem. Jak uniknout z momentální bezvýchodné situace tedy netušil. Nicméně vyřešit hlad bylo nyní přednější.

„Jak bych tak mohl ulovit jednu z krys?“ zamýšlel se v duchu Jonathan. Za okamžik dostal nápad. I když netušil, jestli bude fungovat, zabočil z ulice k nejbližšímu domu, který vypadal ještě

relativně zachovale. V kuchyni vylezl na židli, která měla nejlepší dny za sebou a vytrhl ze zdi okenní tyč. Poté si sundal z ramen svůj černý plášť, dárek od matky k desátým narozeninám. Plášť rozložil na zem a protilehlé konce látky vždy obmotal kolem tyče, které pak k sobě uvázal. Díky tomu, držel Jonathan jakýsi improvizovaný pytel na tyči. Venku na plácku za domem, kde asi bývala kdysi zahrada, dnes již jen černá zem a sem tam tmavě zelený drn, začal hrabat.

Asi po dvaceti minutách se Jonathanovi hemžilo dno „pytle“ masou žížal, červů a jiné havěti. Hmyzu urval, kde se dalo, pro jistotu všechny nožičky, aby z pytle neutíkal. Ze zničené zahrady se poté vrátil na hlavní ulici, kde položil „pytel“ na zablácenou zem, přešel k druhému konci tyče, u kterého se posadil a čekal. Tiše a nehybně tak, jak to jen dokázal. Pevně věřil, že některá z kryš neodolá pokušení zkusit jeden z pamlsků, které přichystal. V okamžiku, kdy se tak stane, se Jonathan vymrští, zvedne plášť-pytel pomocí tyče do vzduchu, a překvapenou krysu v něm rychle umlátí o zem. Takový byl jeho plán.

Pokud by se Jonathanovi tento lov zadařil, mohl by fintu zopakovat. Pak už by pro něj prázdný žaludek nepředstavoval žádný problém a mohl by se plně soustředit na útěk. Pro tuto chvíli byla jeho jediná touha ale ta, aby se na návnadu nechala nacytat jedna z těch tučných, velkých kryš.

Jonathan čekal a čekal, hmyz a žížaly se v provizorní návnadě vrtěli a přelévali jedni přes druhé, ale on zůstal stále klidný a nehybný. Koutkem oka najednou zahlédl blížící se krysu od protějšího domku. Menší krysa chvíli čenichala, sbírala odvalu a pozorovala návnadu. Po chvíli se odhodlala a vyrazila. Rychle

přeběhla zablácenou cestu, ale najednou, když už byla téměř u návnady, se zarazila. Jako by do ní najednou udeřil blesk. Z ničeho nic se krysa otočila a utekla pod dům, od kterého vyrazila, a zmizela ve tmě pod verandou.

„Trpělivost, trpělivost, ne vše se podaří napoprvé,“ pomyslel si, stále nehybný, Jonathan. Přesto pociťoval lehké zklamání. Jeho myšlenky ale za okamžik přerušil zvuk hlasitého čenichání z pravé strany. K návnadě se po cestě blížila největší krysa, jakou kdy Jonathan spatřil. Krysa byla veliká asi jako menší psík, jako ti, které bohatší paničky venčily v bohatších čtvrtích Kreopole. Měla zářivě bílou srst s pár černými skvrnami po těle. Její rudé oči vypadaly, jako by byly podlité krví. Krysa se obezřetně přibližovala k návnadě, natažený čenich se jí kýval ze strany na stranu a z vyčnívajících předních zubů cosi odkapávalo. Jonathan se otřásl hnusem. O žádnou nemoc nakonec nestál. Než se stačil Jonathan zamyslet, jestli dělá dobře, tak krysa skočila na plášť a začala žrát a trhat vše, co se na prostřené tabuli nacházelo. „Vem to čert.“ Jonathan se v okamžiku vymrštil. Sevřel pevně záclonovou tyč a krysu na rozprostřeném plášti zvedl do vzduchu. Jonathanova návnada opsala oblouk vzduchem a s krysou a celým chumlem hmyzu dopadla tvrdě na zem. Plášť se odtrhl od tyče a obsah se vysypal na cestu. Zbytky hmyzu a žízal byly vyvrženy do bláta společně s otřesenou krysou, která se začala rychle hrabat na nohy. Jonathan na nic nečekal, přiskočil ke kryse a začal tyčí bušit do té chlupaté odporosti. Povedly se mu zasadit tři silné rány. Nenapadalo ho, jak to stvoření pojmenovat, protože krysa to určitě nebyla. Tvor zůstal po těch ranách nehybně ležet.

Jonathanovi se na tváři rozprostřel široký úsměv. „Vítězství. Povedlo se.“ Do nehybného těla krysy šfouchnul dvakrát tyčí a spokojený sám se s sebou udělal dva kroky vpřed a sehnul se ke svému úlovku do podřepu. Natáhl ruku, a když už chtěl mršinu uchopit, ta najednou otevřela oči a skočila tam, kde měl Jonathan ještě před zlomkem vteřiny obličej. Jediné, co ho zachránilo, byla jeho vrozená hbitost a reflexy trénované v ulicích a na střechách Kreopole. Krysa mu prolétla kolem nakloněné hlavy a dopadla mu metr za zády. Jonathan se rychle otočil svírajíc stále dřevěnou tyč v rukou. Stál v obranném postoji přichystán na další útok, který ale nepřišel. Krysa stála na čtyřech, zuby vyceněné a červenýma podlitýma očima pozorovala Jonathana. Její bílé ochlupení bylo zašpiněné, působila dost otřesená, ale přesto vypadala stále nebezpečně. Zuby vyceněné, hřbet napnutý.

„Ty se jen tak nedáš, co?“ promluvil na ni Jonathan s úšklebkem, tyč nataženou před sebou.

„Stejně jako ty,“ probleskla z ničeho nic odpověď v Jonathanově mysli takovou silou, až se mu na okamžik zamotala hlava.

Krysa se mezitím otočila a začala utíkat mezi ruiny a polorozpadlé příbytky.

Jonathan se praštil levou rukou do hlavy, aby se rychleji probral. „Co to sakra bylo“ zeptal se sám sebe. Krysa se mezitím od něj vzdalovala po vedlejší ulici.

„Tak to ne, ty svině, ty mrcho!“ vykřikl za ní Jonathan, sevřel pevně tyč, potřásl rychle hlavou ze strany na stranu a rozeběhl se za